

Томислав Маринковић

НА ПОБЕДНИЧКОЈ СТРАНИ

ИНФЛУЕНЦА

Кад би остајало само са болешћу,
моје тело се претварало
у стару грамофонску плочу.
Слушао сам поново себе,
речи које су ми пресудиле
да будем овај који јесам
и не разумем живот.

Потом би, постајући врелије,
тело прекидало везу са истином,
моје слутње, уместо да ме плаше,
иронично су се смешкале
и тешиле ме песмама
омиљених рок-звезда из младости.

Покушавао сам да призовем
Бога речи, молио сам се да се
моја патња исплати у виду
фантазмагоричне песме, бар;
али само сам чвршће стезао

бочицу с лековима који су
обликовали свет тишине,
неку врсту нихилистичког раја,
пакао уметности.

ЧАК ЈЕ И ПРИПИТОМЉЕНА ЗВЕР ОЧАЈАЊА СПАВАЛА

Ноћ је корачала усиљеним
оловним корацима,
ја сам лежао опружен
и покушавао да заспим.
Кула несанице постајала је
све виша, лебдео сам изнад надања,
изнад тежњи и обриса стварног живота,
немајући шта да изубим
или разрешим, сва поља на
шаховској табли
мог ума била су бела,
као соба у којој сам лежао
и дисао. О, Боже, дисао!

Чак је и припитомљена звер очајања
спавала меким, езотеричним сном,
остављајући мој унутрашњи живот
да се досађује и шетка
кроз опустеле вртове душе,
и слуша славуја који није
најављивао долазак пролећа,
већ се песмом обраћао научницима
и позивао их да, најзад,
пронађу лек против смрти.

НА ПОБЕДНИЧКОЈ СТРАНИ

Нашли смо се на победничкој страни
у побеђеном првом дану јесени.
Поноћ је цепкала листове
летњег календара, да их,
заједно с лишћем, кошава
однесе низ улицу.

Твоје потпетице шириле су градом
вест о победи. У извесном смислу,
био је то савршени говор твога бића.

Метафизичари би у њима чули
откуцаје твога срца.
За мене су то били архетипски знаци
једног времена кад сам био срећан.

А за прошлост, која је следила
одјеке наших корака,
била је то лака музика
пролазних тренутака.

Насмешила нам се и претворила нас у сећање.